

عنوان مقاله:

بررسی اتانازی در حقوق ایران

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی حقوق و علوم جزا (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

فتح الله طیبی - کارشناس ارشد حقوق جزا و جرم شناسی

خلاصه مقاله:

اتانازی در زبان یونانی به معنی مرگ خوب است و در اصطلاح شرایی است که در آن، بیمار بنا به درخواست خودش به صورت طبیعی و آرام بمیرد. کسانی که در شرایط این نوع از مرگ قرار دارند بیشتر بیماران لاعلاج هستند و یا کسانی که از یک بیماری شدید روحی افسردگی اساسی و... رنج می برند و با رضایت خود، از افرادی مثل پزشکان معالج یا پرستاران یا افراد خانواده خود، بخواهند که به آنها در مردن کمک و یاری کنند. در فارسی به آن (خوش میری)، (مرگ آسان)، (به مرگی)، (مرگ شیرین)، (مرگ باوقار)، (با وقار مردن) یا (مرگ بدون بی حرمتی) نیز گفته می شود. برداشت های متفاوت از مفهوم هومرگ (اتانازی)، وجود دارد؛ مثلاً در روش غیرمستقیم، پزشک با تجویز دارویی، فقط مقدمات مرگ بیمار را فراهم می کند و بیمار با آگاهی کامل به استقبال مرگ اختیاری می رود. اما در روش مستقیم، پزشک یا پرستار خود عامل مرگ بیمار هستند. تزریق داروی کشنده و جدا کردن بیمار از دستگاه های حمایتی، مثالهایی از این روش هستند که بعضی اوقات بدون اطلاع بیمار انجام می شوند. اتانازی یکی از مسائل دنیای جدید است که موضع گیری های متفاوتی نیز در مقابل خود ایجاد کرده است از نظر دین اسلام، اتانازی مورد قبول نیست. جسم انسان، امانتی در دست انسان است و او باید هرکاری برای حفظ این بدن انجام دهد و حتی در صورت امتناع، پزشک نمی تواند به زور او را درمان کند. در یهودیت و مسیحیت نیاز ایان عمل پذیرفته نیست و تنها در ادیان آسیایی ای چون بودائیسیم، شینتوئیسیم و کنفوسیویسم پذیرفته شده است. اتانازی اصطلاحی عمومی است که بالفعل می توان تعابیر مختلفی را بر اساس زمینه ای که از آن استفاده می شود از آن استنباط کرد.

کلمات کلیدی:

اتانازی، مرگ، حقوق، ایران، دین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/555273>

